

KURT MAHR

Špióni nastupují

Knihovnička Perry Rhodan 167

Přeložil Jaroslav Kuřák

„Lidstvo stojí krok od rozhodující události - možná od té nej-důležitější v dějinách.

Hovořím o setkání s civilizací Bluesanů. Hovořím o okamžiku, kdy na sebe narazily dvě galaktické říše, ta naše a Impérium Bluesanů, které se vyvinulo na východní straně Galaxie.

V žádném případě nepodceňuji význam střetu Pozemšťanů a arkonské říše, ale tehdy se v podstatě jednalo o nekrvavý, i když ne vždy mírumilovný proces. Během mnoha desetiletí se Země začlenila do svazku hvězdných říší a dnes hraje pozemské lidstvo nepřehlédnutelnou roli v životě Spojeného Impéria.

Při setkání, které nás čeká, to bude jinak. Po tom všem, co se stalo, nemůžeme očekávat, že by Bluesané brali v potaz mírovou koexistenci. Způsob jejich myšlení se od našeho natolik výrazně liší, že jim často nerozumíme a pokusy o dorozumění ztroskotávají už v samém prvopočátku.

Budeme tedy muset bojovat. Oni proti nám zaútočí a my se budeme muset bránit. Protivník je mocný, ale my si věříme. Přejde den, kdy Bluesané pochopí, že taktika, kterou používají proti obyvatelům svých koloniálních světů, na nás neplatí. Přejde čas, kdy pochopí, že čeká buď zánik, anebo ochota k jednání. Nedokážeme říci předem jak se rozhodnou, ale naše naděje spočívá v předpokladu, že si i Bluesané dokáží vybrat z řady možností tu nejrozumnější. Doufáme, že jednoho dne přijde chvíle, kdy i tato dvě Impéria budou moci žít vedle sebe v míru. Než však tato chvíle nastane, bude nás ještě čekat mnoho potíží a bojů. "

(Z proslovu Administrátora Země Perryho Rhodana před studenty Vesmírné akademie, Alice Springs, Země, dne 1. března 2327.)

Místnost byla světlá, ozářená do posledního kouta. Ticho bylo přerušováno jen občasným tichým slovem nebo zajiskřením.

„Víc kyslíku!"

Muž, který o něj požádal, měl na sobě bílý plášť a masku, která zpoloviny zakrývala tvář.

„Injekci!“

Jedna z pěti bílých postav, které stály kolem stolu, se pohnula.

„Masáž!“

Zabzučel malý stroj. Patřil k přístrojům, které téměř úplně pokrývaly stůl.

„Efekt?“

Na horním konci stolu se jeden z mužů díval na záznamy.

„Negativní!“

Někdo vzdychl.

„Plnou dávku kyslíku!“

„Třetí injekce.“

„Masáž plus deset částic.“

„Efekt?“

„Negativní!“

Jeden z bílých mužů si strhl masku z tváře. Kolem úst měl hluboké, ostré vrásky.

„Sondy!“ ostře přikázal.

Cvakl spínač. Činnost organismů nehybného těla byla kontrolována na místě.

„Výsledek?“

„Negativní, pane.“

Všichni věděli, co to znamená. Masky padaly. Muži se dívali jeden na druhého.

„Exitus,“ řekl ten, který vydával rozkazy.

Sklonil hlavu. Jiný muž váhavě a poněkud nemotorně přistoupil a položil mu ruku na rameno.

„Neber si to tak, Franku! Dělal jsi, co bylo ve tvých silách.“

Frank zasmušile přitakal.

„To ale nemění nic na situaci,“ zamumlal, „že nejcennější pacient, jakého jsme kdy v pozemské nemocnici měli, právě zemřel.“

Na to mu nikdo nedokázal nic říct.

„Sejměte ty přístroje!“ přikázal Frank.

Poslechli ho, odepínali přístroje a sondy, a z pacienta bylo pak stále více vidět. Objevila se jeho hlava.

Hlava, která vypadala jako polévková mísa, měla v průměru padesát centimetrů a byla dvacet čísel vysoká. Hlava se dvěma šikmými kočičíma očima a šedobílými sluchovými lamelami na spáncích...

Jinak nic.

Nebylo vidět, že má na zátylku ještě dvě další oči.

Torav Drohner slyšel o maršálu Mercantovi hodně. Ale teprve když se proti němu posadil, viděl, že se opravdu jedná o mimořádného muže.

Už delší čas věděl, že se děje něco, co vyžadovalo jeho spolupráci. Uměl si docela dobře představit, o č by mohlo jít. Pozvání k šéfovi Galaktické rozvědky Allanu D. Mercantovi ho ale stejně vyvedlo z rovnováhy.

Allan Mercant zvedl hlavu, nedůvěřivě se na Torava zahleděl a pak řekl: „O svém úkolu už víte, chlapče. Víte, že se jedná o zřízení naší základny na nepřátelském území. Nevíte však, kdo je nepřítelem. Povím vám to - jsou to Bluesané.“

Mercant to řekl tónem, jakým se čtou zprávy o počasí. Torav potřeboval dvě vteřiny, aby pochopil.

Základna v oblasti Bluesanů! Jenom šílenec mohl přijít na takový nápad - a jenom sebevrah by byl ochoten něco takového realizovat. Mercant zavrtěl hlavou.

„Ne, tak zlé to není! Jak víte, z akce na Eysalu byl přivezen jeden Bluesan. Vyslechli jsme ho. O impériu Bluesanů toho teď už víme poměrně hodně. Známe jejich řeč. Známe rozčlenění jejich společnosti. Do určitého stupně jsme prozkoumali styl jejich myšlení. Víme, že jejich lodě na tom jsou hůře než naše, až na molkex ovšem. Takže nepoletíte do neznáma. Kromě toho je zajatec dále vyslýchán. Možná se toho od něj dozvíme ještě víc. Jeden araský lékař ho právě zkoumá a snaží se z něj vytáhnout, co ještě tají. Než odletíte, chlapče...“

Přerušilo ho zabzučení.

„Telefon!“ zakrákal papoušek za Mercantovými zády a šéf rozvědky zmáčkl tlačítko příjmu. Na stole se rozsvítila malá obrazovka, ale Torav neslyšel, co kdo Mercantovi říká.

Mercant neřekl ani slovo. Po chvíli vypnul spojení a mlčky se zahleděl před sebe. Pak řekl: „Máte smůlu, chlapče! Musíte si vystačit s informacemi, které jsme dosud získali. Zajatý Bluesan právě zemřel!“

Allan D. Mercant Toravu Drohnerovi objasnil, že nemá možnost volby. Tohle byla vojenská akce a Torav byl majorem flotily.

Torav Drohner se dokázal rychle a důsledně vyrovnat s fakty, které nemohl nijak ovlivnit. Ne že by mu snad chyběla aktivita. Nebyl to

ani pesimista. Byl prostě praktik a realista.

Bylo mu svěřeno velení nad křižníkem KOPENHAGEN se sto padesáti pěti členy posádky. Sto padesát mužů patřilo k regulérní posádce lodi, zbývajících pět byli vědci. Taková malá jednotka byla nazývána „experimentální komando“, nebo zkratkou „Ex-peko“. Torav řekl svým lidem, co se od nich čeká. Nezlobil se na ně, když neprojevili žádné nadšení. Pak už jen čekal na další Mercantovy instrukce.

A oči mu z nich přecházely!

Příštího rána začala série hypnoškolení. Vědomosti, které získali od zajatého Bluesana, by se jim jiným způsobem do hlavy nedostaly. Určitě ne všechny. A ne tak rychle. Po týdnu hypnoškolení se členové posádky i on sám dokázali chovat, reagovat a rozhodovat jako Bluesané, když se na to soustředili. Nicméně řeč Bluesanů jim nebyla vštípena s odůvodněním, že Bluesané používají pro člověka nevyslovitelné hlásky.

Torav Drohner byl pozván ke slunečnímu maršálu Mercantovi podruhé.

Papoušek tentokrát zakrákoral pozdrav: „Dobrý den!“, sotva Torav vstoupil do Mercantovy pracovny. Torav to považoval za dobré znamení a přijal nabízené křeslo.

„Startujete zítra,“ suše oznámil maršál. „Dvě hodiny padesát minut místního času.“

Torav málem nadskočil, ale Mercant nevzrušeně pokračoval:

„Vezměte si támhletu krabičku,“ řekl a ukázal na nízký stolek pod oknem.

Stála tam jediná krabička a nebyla větší než krabička od cigaret.

Torav ji vzal do ruky. Byla z kovoplastiku a až na skryté tlačítko docela hladká.

„Zmáčknete to a schovejte tu věc do kapsičky na prsou.“

Torav poslechl. Ozvalo se tiché cvaknutí, Torav schoval krabičku a otočil se k Mercantovi.

„Promluvte,“ řekl maršál. „Vyslovte pozdrav, jaký používají Bluesané na Apasu.“

Torav poslušně odpověděl: „Požehnání z rudého nebe!“

„Ještě!“ požádal Mercant.

„Požehnání z rudého nebe!“ zopakoval Torav.

Mercant spokojeně přitakal. Pak na stole zmáčkl nějaké tlačítko.

„Přehraju vám, co jste právě řekl,“ vysvětloval.

Torav pozorně naslouchal. Záznam vyprodukoval dvě krátké série štěbetavých zvuků. To bylo všechno.

„Sáhněte do kapsy a podruhé zmáčkněte tlačítko," požadoval Marshall a když Torav zvedl ruku, ještě dodal: „Moment! Vysvětlím vám, oč tady jde. Znovu přehraji ten záznam a vy buďte pozorný. Zmáčkněte to!"

Torav trochu překvapeně ale přece jen poslechl a najednou jeho myšlenky přerušil jeho vlastní hlas: „Požehnání z rudého nebe!"

Torav strnul.

Mercant cosi zamumlal a pak trochu rozpačitě dodal: „Teď běžte k zrcadlu, mladý příteli! Podívejte se na sebe!"

Velké zrcadlo viselo hned vedle dveří. Torav k němu přistoupil.

Díval se sám na sebe, ale mráz mu přeběhl po zádech, protože viděl něco jiného: z ramen té postavy v zrcadle rostl tenký krk a na něm seděla široká plochá hlava, která vypadala jako polévková mísa.

Velín byl kulatý o průměru zhruba deseti metrů. Proti vstupu zívala obrovitá plocha monitoru, který tak dokonale zprostředkovával pohled na vesmír, až to probouzelo iluzi, že se jedná o díru v plášti lodi.

V nejdůležitější místnosti křižníku KOPENHAGEN bylo neustále ve službě osm důstojníků, ale momentálně jich tam podle zvláštního rozkazu Torava Drohnera pracoval dvojnásobek.

Loď odstartovala ze Země před dvaceti hodinami. Lineárním letem vyrazila k oblasti, kde podle informací zajatého Bluesana ležela soustava slunce Pahl s planetou Apas. Loď během těchto dvaceti hodin urazila vzdálenost více než 71 000 světelných let. Navigátor, který byl celou dobu bez práce, už začínal sestavovat konstelace.

Torav Drohner se právě rozhodl zbrzdit let KOPENHAGEN a vyplout z bezpečí poloprostoru do normálního vesmíru. Musel však počítat s hrozbou, že se to v této oblasti bude hemžit bluesanskými loděmi. V podstatě se nemusel ničeho bát. Věděl, že jeho křižník unikne jakékoliv lodi protivníka, ovšem v tom nespočíval smysl jeho akce. Měl tady někde vybudovat základnu, o které by Bluesané nevěděli.

Představovalo to nejtěžší úkol, jaký Torav v životě dostal.

Mezitím docela přesně věděl, jaký význam přisuzuje vláda Impéria této akci. Posádka KOPENHAGEN dostala těsně před startem dva nové členy: Tako Kakutu a Fellmera Lloyda, dva muže z jednotky mutantů. Jakmile Perry Rhodan poslal do akce dva

ze svých nejdůležitějších lidí, něco to znamenalo.

Erin Loschmidt byl klidný. Prohlédl si optiku a poznamenal: „Zdá se, že je tady všude kolem klid, co?“

Torav na něj pohlédl úkosem: „Na dojmy bych se moc nespoléhal. A hlavně: samotná optika vám toho moc neřekne!“

Erin zavrtěl hlavou.

„To jsem nemyslel. Už by se ozvaly sondy.“

Torav otočil křeslo. Místnost tonula v pološeru. Na obrovitém, zeleném zaměřovacím monitoru byly vidět pozice jednotlivých sond. Zaměřovači důstojník Pal Horváth mlčky zavrtěl hlavou. Sondy nebyly ničím jiným než přijímači zaměřovačích paprsků.

Torav se uvelebil zpátky do křesla. Erin měl pravdu. Nemělo smysl se čehokoliv obávat. Vlastní zaměřovačí systém byl vypnutý, ale dalo se předpokládat, že pokud by tu někde byl protivník, určitě by procešával prostor zaměřovacími paprsky, které by pak zachytily sondy.

Otočil se ke kopilotovi, aby mu dal instrukce.

Ale k tomu se už nedostal. Zaměřovač vyhlásil poplach.

„Osamělá loď, pane!“ hlásil Pal Horváth. „Odstup jedenatřicet astronomických jednotek... Zaměřovači paprsek probíhá...“

Pal Horváth zmlkl. Pak se otočil a podíval se Toravovi do očí: „... spirálovitě, pane,“ dodal. „S rostoucím průměrem.“

Torav to viděl sám. Díval se na přístroje a odhadoval rychlost cizího zaměřovacího paprsku. Mohlo trvat nejvýš čtvrt hodiny a KOPENHAGEN bude objevena.

Torav Drohner tlumeně zaklel. Potřeboval si ulevit. Potom přikázal Palovi, aby změřil odstupy mezi jednotlivými otáčkami spirálovitého paprsku. Mezi nimi totiž zůstával značný prostor, který paprsek nezachytil. Byla tu určitá šance, že se KOPENHAGEN do takového meziprostoru dostane, ale Pal tuto naději rychle odmítl.

„Jsme uprostřed, pane,“ řekl nahlas.

Torav horečně přemýšlel. Mohl zkorigovat kurz KOPENHAGEN. Pohonné agregáty nechat běžet na absolutní minimum... Zmást nepřátelské energetické zaměření...

Torav další úvahy zamítl. Ve hře toho bylo příliš mnoho, než aby mohl riskovat.

Napětí ve velínu rostlo. Všichni jako hypnotizováni sledovali nepřátelský hyperpaprsek, který se hrozivě točil, blížil a směřoval přímo proti nim.

Najednou dostal Torav nápad.

Nesměl ztratit ani vteřinu času. Vyskočil z křesla.

„Zbraňová centráló!" křikl do mikrofону.

„Na příjmu, pane!"

„Transformační děla připravena?"

„Připravena, pane!"

„Palte proti radiálnímu vektoru šestkrát deset na dvanáctou... Pokud možno co nejdál od lodi. Počkejte na rozkaz. Rozuměl jste?"

„Ano, pane!"

Torav pozoroval reflexní stopu. Mezitím dokončila další otočku. Při té přespršití měl paprsek zasáhnout jeho loď. Podíval se na hodinky. Zaměřovači paprsek potřeboval deset vteřin na otočení. V duchu před sebou viděl bluesanské důstojníky, jak číhají na přesné zaměření, aby mohli okamžitě reagovat.

Zašklebil se.

Však se nebojte! Hned to bude! Dostanete svůj reflex - a ne ledajaký!

Uvelebil se zpět do křesla a věcným klidným hlasem oznámil: „T minus třicet vteřin... Odpočítávat!"

Začaly tikat hodiny, každou vteřinu hlasitě cvaknutí. Na zeleném monitoru se otáčela paprskovitá spirála... Blížila se... Blížila..."

„Dvacet," řekl zbraňový důstojník.

Torav si přejel jazykem přes rty. Transformační paprsek přenesel atomovou nálož v dematerializovaném stavu hyperprostorem k cíli. Cíl ležel kdesi v prostoru, daleko od KOPENHAGEN. Bomba bude materializovat a ve stejný okamžik vybuchne. Jejím úkolem nebude ničit.

Měla odlákat protivníkovu pozornost.

Velký energetický výboj ho pravděpodobně přesvědčí, že má obrátit pozornost jinam. Zastaví spirálovité zaměření a obrátí je směrem k explozi.

Otázkou zůstávalo, jestli na tenhle trik naletí!

Sedm, šest, pět, čtyři... Zatraceně!

Ještě jedna obrátka a KOPENHAGEN bude zaměřen!

„Dva.. ..Jedna..., pal!"

Lodí to mírně trhlo. Kdosi vzdychl. Torav se soustředil na monitory. Reflexní stopa stoupala do výšky. Za pár vteřin se obrátí a zasáhne KOPENHAGEN.

Od pultu zaměřovačů se ozvalo: „Energetické zaměření!" Pal

Horváth tlumeně hlásil: „Bomba vybuchla, pane!”

Torav skoro ani nedýchal. Reflexní stopa se stále točila jako předtím...

A pak se zastavila!

Torav položil ruce na ovládací panel lodi a honem přepínal na lineární pohon.

Zaměřovači paprsek uhnul!

Ve směru k explozi!

KOPENHAGEN byl v bezpečí.

Hurut lirp podmračeně ujížděl na saních. Sáně se vznášely těsně nad hladkým písečným povrchem a

Hurut tudíž neměl důvod proč si stěžovat. Ale těsně pod vrstvou písku se nacházela malá ložiska těžkých koncentrovaných rud, které vinou odlišné teploty způsobovaly, že Hurutovy sáně poskakovaly jako zdivočelé.

To ale nebylo všechno. Hurut by na sebe raději vzal tři dny dvojnásobných dávek pořadových cvičení, než aby si v tomhle vedru ničil oči pátráním po zvířátku s černou kožešinou, které tady někde údajně před nedávnem spatřil jeden z vědců.

Hurut si byl jist, že tu to zvíře je, protože našel jeho stopy v písku. Mimochodem - znamenalo by to senzaci, kdyby byl na Kohnle objeven zvířecí život, který by se nacházel na vyšším vývojovém stupni než pouštní houby. Kdyby se dokonce jednalo o chlupatého savce, pak by byla senzace tím větší. Protože to by znamenalo, že dosavadní výzkum na šesté planetě slunce Pahl přehlédl důležité věci.

Chybou bylo pouze, že se Hurut lirp v tuto chvíli nezajímal ani o senzace, ani o nic jiného. Byl podřízeným úředníčkem, kterého na práci zajímalo jen dobré zaplacení.

Hurut objevil na obzoru šedivé křoví písečných růží a namířil si to k nim. Zastavil, zrušil silové pole saní a vyskočil z nich. Křoví skýtalo sice jen mírný úkryt před palčivými paprsky rudého slunce, ale pořád to pod ním bylo lepší než na slunci.

Hurut vybalil proviant, zamíchal si v misce šedohnědou kaši a začal ji pojídat oběma rukama. Pokyvoval přitom mísovitou hlavou a jeho tenký krk vydával chrčivé zvuky.

Činnost, spojená s jídlem, Huruta velmi unavila. Naložil proviant zpátky na saně. Pak asi -jak si matně vzpomínal - padl pod křoví a zřejmě usnul.

Jeho další zážitek se každopádně vázal k okamžiku, ve kterém už slunce zapadalo k obzoru. Kromě toho se z fialového nebe snášelo dunění a řev - zvuky, které rozespalému Hurutovi dokazovaly, že se blíží nebezpečí.

Vyskočil a vrhl se na saně. Ještě se pořádně neprohrál. Potřeboval neobvykle hodně času, aby vůbec nastartoval. Při pokusu objet křoví uvízl a měl pak co dělat, aby saně vysvobodil.

Když se mu to konečně podařilo, zvuk už byl natolik silný, až se mu chvěly sluchové lamely. Strachy k nim přitiskl dlaně a sáně mu málem ujely.

Poušť se rozzářila. Hurut zvedl hlavu a spatřil na nebi velikou, zářící hvězdu. To ta hvězda vydávala ty děsivé zvuky. Napadlo ho, že by to mohla být vesmírná loď, ale hned takovou myšlenku zavrhl, protože co by pohledávala kosmická loď tady na poušti? Místo aby přistála deset metrů dál na východ u stanice?

Jeho jediná myšlenka mu kázala vzdálit se od smrtící zóny záření.

Chytil řízení, podíval se nahoru a pokoušel se vzdálit od lodi.

Sténal přitom. Vzrušení mu dávalo zabrat. Vzduch na Kohnle byl neuvěřitelně řídký, bez pomocných prostředků se tu dýchalo špatně.

Hurut hmatl po masce, která musela ležet nablízku. Nakonec ji našel, ale když se ji pokoušel vytáhnout, shodil ze saní nějaké předměty. Pokoušel se je chytit a pustil přitom řízení. Sáně prudce zabočily doleva. Bylo to tak náhlé, že ho to ze saní vyhodilo. Ty pak bez něj ujížděly dál. Hurut ležel zády v písku a jediné, co zachránil, byla kyslíková maska.

Navlékl si ji. Ruce se mu třásly. Chtěl vstát a podívat se, jestli se saně netočí na místě, že by k nim doběhl.

Dostal se jen na kolena. Pak nad ním zahřmělo a oslnivá záře zaplavila kraj.

Hurut zavřel všechny čtyři oči.

Padl zpátky na záda a ztratil vědomí.

Vynořit se z lineárního letu velkou rychlostí nad žhavým povrchem slunce je zážitek, na který se hned tak nezapomíná. KOPENHAGEN by byl ztracen, kdyby v Toravu Drohnerovi neměl vynikajícího pilota.

Bez ohledu na děsivý pohled z monitorů Torav během několika málo vteřin určil přesný kurz lodi a konstatoval, že se KOPENHAGEN zřítí poměrně přesně doprostřed slunce Pahl, pokud se během následujících patnácti vteřin něco nestane.

Proto riskoval divoký manévr, náhlou změnu kurzu o sedmdesát stupňů, při relativní rychlosti čtyřiceti procent světla. Po několika děsivých vteřinách, kdy ze sebe agregáty lodí vydaly naprosto všechno, se KOPENHAGEN ponořil do klidných chladných vod meziplanetárního prostoru.

Astronomický důstojník se rychle informoval o pozicích jednotlivých planet. Slunce Pahl mělo celkem jedenáct satelitů, číslo čtyři se jmenovalo Apas, mateřská planeta národa Apasanů, ke kterému patřil i Kódy.

Torav však neměl v úmyslu letět přímo k Apasu. Jako první cíl zvolil šestou oběžnici zdejšího slunce, podle Kodyho líčení pouštní planetu s hrstkou daleko od sebe vzdálených základen Bluesanů.

Zaměřovač začal krátce nato pozorovat cílovou planetu. Z bezpečné vzdálenosti bylo objeveno pět různých základen Bluesanů. Kódy vypověděl, že slouží hlavně výzkumu planety Kohnla. Proto Torav předpokládal, že by Bluesané nemuseli zaměřit jeho loď.

Neměl však jinou volbu. Musel to risknout. Mířil na přistání v rozlehlé pouštní krajině, více než pět set kilometrů od nejbližší základny. Přistání proběhlo bez mimořádných událostí. Žádné náznaky podezřelé činnosti.

Bylo téměř jisté, že si protivník před přistáním pozemské vesmírné lodi prakticky ničeho nevšiml.

Torav Drohner si oddechl.

Pak přikázal svým lidem, aby se pustili do práce.

Program probíhal bez potíží. Termická děla KOPENHAGEN vytvořila nedaleko lodí jeskyni, do které by se dala pohodlně ukrýt přivezená transponderová stanice. Ale schovala se do ní sama KOPENHAGEN. Nad ní pak speciální projektor vytvořil optický klam, který pro pozorovatele předstíral neporušenou poušť.

Nebezpečí by hrozilo pouze tomu, kdo by podlehl klamu a vstoupil na zamaskované místo. Pro takového opovázlivce by to znamenalo konec. Díra v zemi byla dvě stě metrů hluboká a nejmenší, co by se mu mohlo stát, bylo, že by se zřítil padesát metrů hluboko na povrch lodí.

Existovala však jen mizivá pravděpodobnost, že by se něco takového mohlo stát.

Torav byl na svůj úspěch pyšný. Ovšem udělal by lip, kdyby vzal v potaz jedno procento ze sta, které podle počítače představovalo

možnost odhalení lodi druhou stranou.

4. března 2327, Terrania - a palubní čas.

Na dně umělého kotle v poušti stál štíhlý torpédovitý člun z paluby KOPENHAGENU připraven do akce. Vzhled kotle se za poslední hodiny změnil. Do stěny byla vypálena štola, která po stovce metrů končila v hale, ve které byl sestaven transmitter i s generátory.

Posádka si vedle lodi postavila velký stan s dlouhými stoly a lavicemi a zaháněla dlouhou chvíli. Tohle v žádném případě nevypadalo na smrtelně nebezpečnou akci. Na setkání se zaměřovacím paprskem nepřátelské lodi už tady všichni zapomněli. Muži se cítili příjemně a měli dobrou náladu.

S výjimkou čtyř, na které čekal člun.

Torav Drohner, Tako Kakuta, Fellmer Lloyd a Hauka Leroy, druhý důstojník KOPENHAGENU.

V 08,30 palubního času činila vzdálenost mezi Kohnlou a Apasem 1,839 astronomických jednotek. Člun by tuto trasu urazil během jedenasedmdesáti minut, aniž by se odstup obou planet jakkoli významně změnil.

Torav se podíval na hodinky.

Ještě tři minuty do startu.

Za čtyřasedmdesát minut budou na Apasu.

Pokud to všechno půjde dobře.

Velení v úkrytu na Kohnle přijal první důstojník Erin Loschmidt.

Posádka člunu Bis ním zůstala ve spojení. Bylo lehké představit si situaci na Apasu v případě, že by Toravova jednotka potřebovala pomoc.

Velitel Torav seděl v pilotním křesle B I. Hauka Leroy zaujal stanoviště zaměřovače a navigátora. Mnoho toho k navigování při tomhle letu neměl, ale o to větší cítil zodpovědnost jako zaměřovač. Na něm záleželo, zda člun dorazí nepozorovaně.

Mutanti Fellmer Lloyd a Tako Kakuta se uvelebili na dvou křeslech vzadu.

Ručičky hodin putovaly po ciferníku. Z reproduktoru se ozval suchý hlas Erina Loschmida: „Ještě třicet vteřin, Torave. Teď budu držet zobák. Zlomte vaz, šéfe!"

Torav přikývl, jako by Erina mohl vidět. Pravou rukou sevřel startovací páku.

O chvíli později se už člun B I vydal na cestu a nic jej nedokázalo zastavit.

Ostrovní stanice Guluup byla plně automatizovaná. Bylo to dáno hlavně tím, že dřívější posádka za dlouhá desetiletí nezažila nic nebezpečného. Vesmírný sektor Pahl byl zkrátka bezpečný. Udržovat tam živou posádku znamenalo ztrátu času. Tento argument se prosadil a osmapadesát apaských let se na planetě kromě každoroční kontrolní jednotky neobjevil nikdo živý. Generátory pod ostrovem zásobovaly přístroje potřebnou energií. Od nainstalování před osmapadesáti lety se automatika nyní poprvé ozvala.

4. března roku 2327.

Přístroje zaznamenaly neregistrované létající těleso, které se nezákonnou rychlostí řítilo ve výšce asi jedné desetiny lliitu. Nereagovalo na výzvy, že má vyslat rozpoznávací signály, a velmi rychle se ztratilo za západním zaměřovacím obzorem stanice Guluup.

Automatika rozčlenila údaje přístrojů a registrovala případ nouze. Chystala se odeslat zakódovanou zprávu pro pevninu. Než se k tomu však dostala, uprostřed jejích nejcitlivějších součástí vybuchla bomba.

Ostrovní stanice Guluup zanikla a s ní odešlo i vědomí o záhadném létajícím tělese, které nereagovalo na výzvy.

Pro Hauka Leroye bylo poměrně jednoduché najít během rychlého přiletu zaměřovači stanice, které hlídaly nebe nad Apasem. Zachytil jejich paprsky dlouho předtím, než B I vytvořil na protivníkově obrazovce reflex.

Podle Haukových údajů letěl Torav Drohner koridorem, nedotčeným zaměřovacími paprsky. Koridor končil nad oceánem.

Torav stál před rozhodnutím, jestli má přistát na hladině anebo jestli má letět přímo k pevnině, přičemž by se však ocitl v dosahu dvou dalších zaměřovačích stanic.

Torav se nakonec rozhodl pro druhou možnost. V poměrně nízké výšce mířil přímo k jedné ze stanic. Člun měl sice na palubě bomby, ale nedisponoval mechanismem, který by je dokázal svrhnout.

Musel pomoci Tako Kakuta. Jeho schopnost teleportace byla stejně dobrá jako transformační děla.

Hauka sledoval obrazovky.

Blížili se k ostrovu. Tako Kakuta upřeně hleděl na monitory.

A najednou byl pryč. Torav se poprvé stal svědkem teleportace.

Dlouho a zamyšleně zíral na místo, kde ještě před chvílí seděl Tako.

Zíral tak dlouho, až ho tam najednou zase viděl - ale už bez bomby, kterou předtím držel v náručí.

Usmíval se.

„V pořádku," řekl tiše.

Za zádi B I se vzedmula hladina moře a utvořila atomový hřib.

Člun B I přistál v rozlehlé štěpní oblasti, daleko od všech sídlišť, na osmnácté rovnoběžce. Torav Drohner posunul člun pod ochranu horského hřebenu. Štíhlé torpédovité těleso odpočívalo v proláklíně. Následujících pár hodin se všichni čtyři členové posádky vehementně snažili svůj člun zamaskovat. Torav Drohner se však neoddával iluzím, protože věděl, že každý nepřátelský člun, náhodně letící kolem, B I zákonitě objeví.

Hauka Leroy už během příletu pečlivě studoval povrch planety. Znal polohu, nejméně dvaceti velkých měst a jednoho velkého, možná planetárního hlavního města, které nebylo od člunu dál, než čtyři sta kilometrů. Torav je určil jako první z cílů akce. Pomocí kluzáku z paluby B I se tam dalo snadno a rychle doletět. Krajina severně od úkrytu byla stovky kilometrů daleko zarostlá a pustá. Během příletu zjistili, že nad městem nevládne nikterak silný letový provoz. Nebezpečí, že by kluzák někdo objevil, bylo zanedbatelné. Před startem ještě Torav se svými muži promluvil.

„O životním stylu Bluesanů přece jenom něco víme," začal. „Známe způsob jejich myšlení. Každý z nás u sebe nosí malý hypnomechanický projektor, s jehož pomocí může sám sebe proměnit v Bluesana. Kromě toho máme řadu adres, které nám Kódy prozradil krátce před smrtí. Jedná se o Bluesany, kteří se účastnili tajné revoluce proti nadvládě Gataseranů. Těchto adres se ze začátku budeme držet. Někdo z jmenovaných určitě bydlí v tomhle městě. Budeme spolu neustále ve spojení. Plzní kód našich minikomů je nedešifrovatelný. Není tady žádná možnost, že by se někdo z nás mohl dostat do nebezpečí jenom proto, že by si dovolil volat o pomoc své druhy. Ze všech jednotek, které galaktická rozvědka zatím poslala, jsme my zatím v nejvýhodnější situaci. Tako Kakuta a Fellmer Lloyd přitom nahrazují celý batalión normálních bojovníků. Vypadá to, že bychom to mohli mít vcelku snadné. Naším cílem je získat informace o vnitřní výstavbě impéria Bluesanů... Včetně těch, kteří mají co do činění se získáváním a zpracováváním molhexu. Nemůžeme očekávat, že by to byly běžné informace, dostupné každému obyvateli planety, ale my sami se budeme muset chovat

jako průměrní, obyčejní občané. Takže naše vyhlídky přece jenom nejsou tak růžové jak by se zdálo... Jestli si nedáme pozor, dostanou nás."

Zhluboka se nadechl. Bylo teplo a na čele se mu perli pot. Chvilí to vypadalo, že snad chce něco říct, ale pak mávl rukou a ukázal na kluzák.

„Startujeme!" řekl.

Komisař Ipotheey z „úřadu osmnácti opatrností" byl prvním, kdo obdržel zprávu o zániku ostrovní stanice Guluup. Ipotheey byl nejvyšším zástupcem pro jedenáct z osmnácti opatrností a jedna z těchto jedenácti představovala starost o hmotné a duševní vlastnictví. Monitor vydal rychle po sobě řadu bzučivých tónů, což znamenalo, že avizuje naléhavou, důležitou zprávu. Pak se na něm objevila tvář Bluesana, kterého Ipotheey ještě nikdy předtím neviděl. S úlevou si všiml, že onen muž nemá lebku pokrytou matným povlakem ochranné vrstvy jako ti, se kterými by Ipotheey nejraději neměl vůbec nic společného.

„Velmi podřízený úředník pro velmi vznešeného úředníka, pane," začal cizinec,

„Ano, ano," hlesl Ipotheey a netrpělivě pohnul krkem. „Měl by sis ušetřit řeči a rovnou hlásit."

„Ostrovní stanice Guluup vybuchla, pane. Přesný čas je: tento den, čtyři desetiny dne, sedm setin dne všeobecného počtu."

Ipotheey se obrátil a chvíli pozoroval strop.

„Jak se to stalo?"

„Vysvětlím, pane," odpověděl mladík. „Naše stanice registrovala silné světlo a tlakovou vlnu. Obojí přicházelo ze směru od Guluupu. Volali jsme na stanici. Neodpovídala. Poslali jsme průzkumný člun. Ten však našel ostrov prázdný a opuštěný. Moře se zčásti ještě vařilo a ostrovní půda byla skelně ztuhlá. Pole závěru mého mistra, pane, agregát stanice vybuchl a zničil vše ostatní."

Ipotheey zamyšleně pokyvoval hlavou,

„Očekávám další hlášení od nižšího úředníka," řekl pak. „Možná, že objeví stopy sabotáže."

Muž na monitoru pozdravil a zmizel.

Ipotheey měl dojem, že musí vylézt ke stropu a v duchu si postěžovat červené mořské potvoře. Ale nijak by si tím nepomohl. Byl nejmocnějším mužem ve výboru. Jedenáct opatrností řídil, a specialisté zbývajících sedmi mu byli podřízeni. Ale byla zde ještě

devatenáctá opatrnost, ta nejdůležitější ze všech, na které nesměl spolupracovat žádný domorodec z Apasu nebo z jiných sekundárních apaských planet.

Byla to opatrnost při meziplanetární spolupráci a existenci říše. Specialisté, mistři a spolupracovníci této opatrnosti, byli domorodci z primární planety Gatas. Gataserané se považovali za vládců říše, a zatím, jak si Ipotheey musel v duchu přiznat, jimi také doopravdy byli. Na každé sekundární planetě měli své špicly a zmocněnce, a bylo jisté, že budou zánik stanice Guluup považovat za sabotáž. Ipotheey klesl zpátky do otočného křesla a zmučeně pohlédl k velkému jižnímu oknu. Zátýlkové oči přitom sledovaly hromadu listin.

Ipotheey bohužel neměl žádné oči po stranách hlavy. Jinak by musel vidět, že se otevírají dveře na západní stěně. Bluesan, který je pomocí elektronického klíče odemkl a vnikl dovnitř, měl přes svůj oděv onu hnědou, flexibilní hmotu ochrany. Na prahu se na okamžik zastavil a posměšně, ale i zlostně pozoroval Ipotheeye.

„Tohle je důkaz," řekl náhle, „že osmnáct opatrností říši nestačí. Nejvyšší komisař se zasní, místo aby se staral o vysvětlení závažné události."

Promluvil natolik hlasitě, že sebou Ipotheey trhl a málem si vyvrátil krk, když se otáčel.

Než se Ipotheey vzpamatoval z úleku, hnědý muž se posadil proti němu za stůl a vyzývavě k němu vzhlížel.

Ipotheey ho znal. Už s ním měl častěji co do činění - tento muž mu v žádném případě nebyl sympatický. Hnědý muž byl Iul-Theer-Hij s typickým třímístným jménem Gatasů, mistr devatenácté opatrnosti, stejně nepřekonatelně cílevědomý jako arogantní.

„Přišel mě navštívit, proč?" zeptal se Ipotheey.

Záměrně zapomněl na pozdrav a záměrně oslovil hosta způsobem, jakým byli oslovováni podřízení.

Iul-Theer-Hij nereagoval na skrytý podtext a spustil: „Komisaři se stejně jako já právě dozvěděli o zničení stanice Guluup. Vědí, že se může jednat pouze o sabotáž. Ovšem s tím rozdílem, že tentokrát zřejmě nepůjde o sabotéry z apaského ilegálního hnutí."

To byla novinka. Zatím byli revolucionáři obviňováni ze všech podobných nepříjemností.

„Ptám se mistra," odpověděl Ipotheey, „podle čeho poznal, že se jedná o sabotáž?"

Hnědý rozhodil ruce.

„Všechno, co se tady odehrává, jsou sabotáže. Nepřišel jsem proto, abych s komisařem debatoval o zásadních otázkách. Chci vysvětlit, co se stalo. Byla zničena zaměřovači stanice, rozumíte? Tato stanice měla za úkol zjišťovat neregistrovaný letový provoz, zvláště pak takový, který by se blížil z vesmíru. Zničení stanice mohlo tedy mít jediný smysl - umožnit něčí neregistrovaný přílet. My víme, že se ilegální organizace Apasu soustřeďuje na omezený rozsah působnosti. S vesmírnými lety to nemá nic společného. Nepropracovali se tak daleko. Proto musí jít o útok zvenčí."

Vstal. Ipotheey se cítil bezmocně.

„Má to být návrh, aby se podniklo..."

„Nejsem tu proto, abych dělal komisaři návrhy," poznamenal muž.

„Jsem tu, abych vysvětlil, že se v této situaci jedná o případ pro Vysokou Komisi devatenácté opatrnosti, pokud během čtrnácti dnů nedojde k vysvětlení. Jsem si jist, že víte, co to znamená!"

S těmito slovy odešel.

Ipotheey zašilhal ke stropu.

lul-Theer-Hij měl pravdu. Komisař věděl, co představuje taková hrozba Vysokou Komisí.

Sesazení, ztráta majetku, zákaz politické činnosti, vyhnanství.

Přitom ho nenapadalo naprosto nic, co by mohlo jakkoli vysvětlit případ Guluup během dvou dní — i kdyby mu na něm jakkoli záleželo.

Obrátil se ke dveřím, jako by čekal návrat lul-Theer-Hioje, ale spatřil cizince, který seděl na židli u okna.

Torav Drohner přistál s kluzákem mimo město. Schovali jej v malém, divoce prorostlém lese, a zbytek cesty urazili po svých.

Aktivovali hypnomechanické projektory a vydali se na cestu. Za chvíli se ocitli mezi Bluesany a hned si připadali jako mezi svými. Byl to zvláštní stav těla i mysli, na který si museli zvykat.

Zprávy zajatce Kodyho jim sice zprostředkovaly nějaké informace, ale zdaleka ne vše.

Apaská architektura neznala rohy. Protože se čtyři oči Bluesanů dokázaly dívat všemi směry, budovy umožňovaly dostatečný výhled ve všech směrech. Proto ve městě převažovala architektura o kruhovitém půdorysu. Obytné domy, haly, kancelářské budovy - všechny připomínaly válce a lišily se jenom objemem a výškou. Ulice byly velice široké. Prakticky tu neexistoval žádný roz-

díl mezi ulicí a náměstím. Křižovatky připomínaly moře a provoz byl natolik čilý, že si něco takového mohl dovolit jenom ten, kdo měl čtyři oči.

Torav podle nápisů poznal, že se dostali do města jménem Puhit.

Bylo to největší apaské město a zároveň vládní sídlo. Tři z pěti Bluesanů, jejichž jména Kódy prozradil, žili právě tady.

Torav zůstal se svými lidmi ve městě několik hodin, aby si zvykli. Chodců tam bylo málo. Na povrchu planety nebyly ani chodníky ani dopravní pásy. Chodci se pohybovali na kraji ulic a jenom díky čtyřem očím to mohli přežít. Pozemšťané měli problémy. Projektor jim sice propůjčoval vzezření Bluesanů, ale čtyři oči ve skutečnosti neměli.

Objevil se i další problém — potřebovali zdejší peníze. Navíc se museli spojit s ilegálním odbojem. Torav nevěděl, čím se má zabývat dříve. Zdálo se mu logické, že by se měli nejdříve ze všeho spojit s revolucionáři, kteří by jim na oplátku mohli pomoci finančně. Ale právě tohle bylo až příliš pozemsky logické, takže to Torav zamítl, Nemusel dlouho přemýšlet, aby zjistil, že nejslibnější možnost jak získat peníze představuje krádež. Tato představa mu však nebyla dvakrát sympatická.

Pro Fellmera Lloyda nebylo těžké zjistit, kde v okolí se soustřeďují bluesanské myšlenky na peníze. Jednalo se o bankovní úřad na opačné straně široké ulice. Pozemšťané použili podzemní chodby, které křižovaly ulici, a našli nízkou, avšak velice rozlehlou budovu banky. Zastavili se před vchodem, aby Fellmer Lloyd našel nejvhodnější oběť.

O několik minut později už Fellmer věděl, kdo je tím pravým.

Tichými slovy popsal Bluesana, který před několika minutami přijal vyšší sumu v hotovosti a teď byl na cestě k východu. Měl na sobě podle všeho uniformu a jakýsi hnědý přehoz.

A taky ano.

Zmíněný muž vyšel na ulici. Hnědý přehoz byl tvořen molkexovou ochrannou vrstvou. Z Kodyho vyprávění věděli, že molkexové pláště nosí na Apasu a ostatních sekundárních planetách gatasičtí tajní policisté.

Torav si na okamžik pomyslel, že zavolá teleportera Tako Ka-kutu zpátky. Tajný policista byl nebezpečným protivníkem. Příliš velké riziko.

Pak si ale řekl, že tato jejich krádež potrefí pravého - zástupce

centrální moci. Cizinec mezitím nasedl do kluzáku, vznesl se do vzduchu a rychle se vzdaloval.

Tako se za ním dvě tři vteřiny díval. Pak přikývl. Torav, Hauka a Fellmer ho schovali mezi sebe. Zmizel, jakmile si byl jist, že ho nikdo cizí nepozoruje.

Vteřiny plynuly. Čtvrt minuty - půl - tři čtvrtě...

Toravovi vstoupil na čelo pot. Bylo vyloučeno, aby Tako potřeboval tolik času. Muselo se mu něco stát. Možná, že nedorazil k cíli.

Možná, že se hnědý muž měl příliš na pozoru.

Když uplynula minuta, Tako se konečně vrátil.

Na úrovni žaludku měl na šatech spálená místa - a v pravé ruce svíral peněženku.

„Rychle pryč odtud!“ vyhrkl. „Ten chlap je chytrý jako opice a hrozně rychlý. Musel jsem se s ním poprat. Střílel po mně. Teď pravděpodobně vyhlásil poplach, aby získal svoje peníze zpátky.“ ; Peněženku dostal Torav a schoval ji pod plášť. Rychle vykročili a směřovali pryč od banky. Potřebovali najít místo, kde by mohli nepozorovaně zkontrolovat kořist. Finanční systém Bluesanů byl složitý, proto museli zjistit, jaké peníze vlastně mají.

Ozval se dobrý pultucet nejrůznějších sirén. Provoz na ulici se takřka zastavil, pohybovalo se jen pár chodců! Objevila se barevná strážní vozidla. Policie pátrala po zloději. Torav však s úlevou konstatoval, že se policisté soustředili na ulici téměř půl kilometru dál od nich. Okradený si patrně nedokázal představit, že by se zloděj za tu chvilku mohl vzdálit víc než na několik desítek metrů.

Torava a jeho druhů si nikdo nevšímal. Zabočili do uličky a dostali se do parku. Podobně jako obyvatelstvo měst na Zemi jej i Bluesané používali k relaxaci. Po udržovaných cestičkách se procházeli chodci.

Pozemšťané nakonec našli místo, kde se mohli konečně v klidu podívat do peněženky. Torav byl odborníkem na apaské peníze. Napočítal na čtrnáct tisíc jednotek, což byla suma, která zhruba odpovídala kupní síle osmi tisíc solarů.

Nechali si jenom drobné. Velké barevné žetony vyšších sum zahrabali na označeném místě do země daleko za městem, kam teleportoval Tako Kakuta. Bylo by nebezpečné jimi platit, určitě by se brzy zjistilo, že byly kradené. Tako kromě peněz zahrabal i peněženku.

Když se vrátil, vyrazili hledat nejdůležitějšího ze tří revolucionářů, kteří podle Kodyho informací žili v Puhitu. Jméno a zaměstnání tohoto Bluesana jim bylo známo a nebylo problémem vstoupit do jakékoliv veřejně přístupné místnosti s počítači, aby našli i jeho adresu.

Brzy ji získali. Zmíněný muž zastával vysoký úřad a bydlel ve stejném domě, kde měl kancelář.

Torav se odvážil najmout si automaticky řízené vozidlo. Všechno, co musel pasažér udělat, bylo napsat adresu na klávesnici a v cíli cesty zaplatit.

Během několika minut stáli na místě. Místní taxík zastavil před kulatou budovou o průměru asi padesáti metrů a výšce čtyř set metrů. Bluesan, se kterým se chtěli spojit, měl svou kancelář ve čtyřiasedmdesátém patře. Jeho byt ležel na stém patře. Dalo se předpokládat, že v tento denní čas bude ještě v práci.

U vchodu do budovy je nikdo nekontroloval. Kdokoliv mohl vstoupit do věže. Tako se rozloučil s přáteli a vydal se na cestu.

Komisař osmnácti opatrností bude překvapen.

Tako byl velice zvědav na Ipotheeyovu reakci.

„Problémy," řekl cizinec. „Komisaři mají jenom samé problémy. V podstatě podporují revoluci, ale pak nastanou situace, kdy si musejí chránit vlastní kůži. A přemýšlejí, jak mají sloužit oběma stranám." Ipotheey nadskočil.

„To je lež!" sykl. „Ubohý návštěvník nerozumí. . ."

Zarazil se. Tohoto cizince neznal.

„Já nejsem žádný ubohý návštěvník, komisaři," vysvětloval cizinec a Ipotheey si všiml spálenin na jeho oděvu. „Podle mého příchodu byste si mohl uvědomit, že mám k dispozici velmi vzácné prostředky."

Ipotheey si to rázem uvědomil. Cizinec se tu zjevil. Nepřišel dveřmi. Ani oknem. Tak jak?

„Kdo je. . . , kdo jsou neznámí návštěvníci?" vykotal zneklidněný komisař.

„Heph-Mall-Thou, vrchní komisař Tajného Odporu. Komisař o tom ještě neslyšel. Dlouho ještě nenažral čas, aby Skuteční Bojovníci museli vyhledat jeho pomoc."

Cizinec mluvil energicky. Podle oslovení dával najevo, že se cítí Ipotheeyovi nadřazen.

„Já. . . , já. . . , my jsme o tvé skupině ještě neslyšeli, pane."

„Jistěže ne. On a jeho lidé nic nedělají. Jenom hlídají Apase, jinak nic. My pracujeme na mezihvězdné bázi. Náš čas brzy přijde. Vše je připraveno. Přišel jsem, abych upozornil místní skupiny odporu na přicházející události a abych si vyžádal jejich pomoc.“

„Pomoc... K čemu?“

„První stádium plánu předpokládá, že se sekundární světy osvobodí od centrální vlády. To se může stát jenom tehdy, budou-li rázem zablokovány tajné navigační směry lodních tras devatenácté opatrnosti. Ani jeden agent nesmí uniknout. Naše moc je velká... Ale ne dost velká, abychom se po delší dobu ubránili soustředěnému útoku flotily. Počátek revoluce musí být co nejdéle udržen v tajnosti.“

Ipotheeyovi se z toho točila hlava.

„Co... Jaké jsou vaše prostředky, můj pane?“ zeptal se váhavě.

„Alathuyova expedice se s úspěchem vrátila,“ odpověděl Heph-Mall-Thou. „Máme dostatek ochranné hmoty. Máme lepší zbraně než flotila. Máme dva tisíce těžce ozbrojených vesmírných lodí a na sto tisíc bojovníků. Stačí jen obsadit lodě a zablokovat trasy. Od Apasů se očekává, že postaví čtyři tisíce mužů pro flotilu odporu a že budou mít deset tisíc mužů připravených k blokadě navigačních centrál.“

Ipotheey se chvěl zděšením. O žádném Alathuyovi v životě neslyšel, A ty požadavky! Na Apasu bylo pouze na osmnáct stovek revolucionářů!

„Poslední číslo může být nižší,“ dodal cizinec. „Ovšem je nutné nám sdělit, kde se navigační centrály nacházejí, jak silně jsou střeženy... Zkrátka a dobře, musíme vědět všechno, co musí znát útočník, který má přepadnout a ochromit navigační centra-ly.“

Ipotheey přikyvoval, ale byl z toho všeho zmatený. Heph-Mall-Thou vstal.

„Vrátím se,“ řekl s důrazem. „Řekněme za..., sedm desetinových dní. Komisař bude mít do té doby jistotu, že dá buď k dispoziční čtyři tisíce bojovníků pro Tajný Odpor, anebo bude mít alespoň potřebné informace. Revoluce není dětskou hrou.“

Ipotheey také vstal.

„Mějte ještě čas strpení,“ zaprosil. „Mám tu problém s devatenáctou opatrností...“

Heph-Mall-Thou učinil nečekaný pohyb: otočil hlavu.

Ipotheey tím byl natolik zaskočen, že nevěděl, co má říct. Raději honem vyhrkl: „Tvrdí se, že zánik ostrovní stanice Guluup způsobila sabotáž. Pokud tento případ nevyřeším do dvou dnů, budu předveden před Vysokou Komisí devatenácté opatrnosti.“

Heph-Mall-Thou mu skočil do řeči.

„Zapomeňte na to, komisaři! Devatenáctá opatrnost počká tři dny..., nejméně. Do té doby to spustíme.“

Pak, bez jakéhokoliv přechodu, cizinec prostě zmizel.

Ipotheey padl do křesla a začal přemýšlet. Hlavou se mu honily zmatené myšlenky. Vstal, vyšel spoza psacího stolu a uleh na vypolstrovanou podlahu. Položil se na břicho a chytil se rukama za nohy. Téměř desetinu dne pak ležel v poloze cvičení nouze, volání bílé kreatury po čirosti.

Pak měl jasno. Myšlenky se mu báječně seřadily. Ipotheey najednou věděl, co má udělat.

Vrátil se k pracovnímu stolu a zmáčkl tlačítko spojení s lul-Theer-Hijem.

Mistr devatenácté opatrnosti se okamžitě hlásil. Zahleděl se z monitoru na Ipotheeye a řekl: „Očekával jsem volání komisaře. Co případ Guluup...?“

„Ještě nic, ale už vím, že se na Apasu nacházejí cizinci. Jejich zadní oči jsou slepé. Pokud nestojí správně, musejí se otočit, aby se na člověka podívali...“

Na severovýchodě města se nacházelo „oddělení pro ubytování jednotlivě bydlících“. Tato městská čtvrť sestávala téměř výhradně ze středně vysokých, ovšem velmi hlubokých obytných domů. Skupiny takových domů byly spravovány konsorciem soukromých vlastníků. Pronajímaly se tam apartmány, vždy podle lhůty nájemní smlouvy, za padesát až dva tisíce jednotek.

Torav našel dva vhodné byty.

Pak se objevil Tako Kakuta a podal krátké hlášení. Byl si jist, že Ipotheey během stanovené lhůty připraví potřebné informace. Ale čtrnáct tisíc mužů dohromady nedá, to věděli už když sem letěli.

„O Apathuyovi nic nevěděl,“ dodal ještě Tako. „To je zajímavé.“

Torav přikývl.

„Ale nikoli nečekané.“

Apathuy byl Bluesan s přezdívkou Kódy, který zemřel během psychovyslechu araských lékařů. S půltuctem kosmických lodí podnikl tajnou expedici k Eysalu, aby pro revolucionáře získal

dostatečnou zásobu molkexu. Galaktická rozvědka se této akci dostala na stopu, ale bohužel se o ní dozvěděla i gatasická flotila. Nad Eyesalem propukl boj.

Ipotheeyhova nevědomost tudíž potvrzovala podezření, že jména, která Kódy prozradil, nebyla jmény aktivních revolucionářů. Jednalo se o Bluesany, kteří s revolucí sympatizovali, aniž by byli zasvěceni do podrobností. Kódy si nemohl dovolit prozrazení jmen svých skutečných spolupracovníků. Kromě toho si Tako všiml, že krátce před jeho příchodem opouštěl Ipotheeyovu kancelář muž v hnědém. Torav mávl rukou.

„Nelámejme si s tím hlavu! Stejně Ipotheeyovi nemůžeme pomoci. Ale za dva dny rozběhneme naši akci a tajná policie bude mít jiné starosti. Ipotheey to přežije. Zapomenou na něj.“

Hauka Leroy se porady nezúčastnil. Prohledával jednotlivé místnosti kvůli odposlechu.

„Nic,“ oznámil, když se vrátil. „Nemohli bychom už vypnout projektory? Já už ty vaše mísovité hlavy nemůžu vidět!“

Torav se zasmál a vypnul projektor.

Hurut lřp se vzpamatovával pomalu, velmi pomalu.

Nejdřívě neměl ani tušení, co se s to s ním vlastně stalo. Cítil se zmučeně a bylo mu špatně. Nenašel po těle místo, které by ho nebolelo.

Pak se mu pomalu vracely vzpomínky. Sáně ležely opodál, byly rozbité a zčásti pod čerstvě navátým pískem. Hurut si najednou vzpomněl na hrom, který slyšel, a na světlo z nebes, které ho oslnilo. Napřímil se a rozhlížel se. Nikde ani stopy po nějaké vesmírné lodi. Opatrně prohledával oděv. Byl potrháný, ale zabudované přístroje fungovaly. Vzal do ruky malou vysílačku a užuž zmáčkl tlačítko, když vtom ho cosi napadlo.

Jak má ostatním říct, co se stalo? Že z nebe přišlo světlo a převrhlo mu saně?

Schoval vysílačku na místo a vykročil. V životě ho nic tak nebolelo jako teď. Zastavil se a proklel černou kreaturu snu. Do té kletby soustředil všechnu zlobu a bezmoc ze současné situace.

Pak se mu výrazně ulevilo a ihned se vydal na cestu ve směru, kterým přišel, 1

Sledoval vlastní stopu.

Brzy narazil na místo, kde byla stopa zavátá a po určité vzdálenosti znovu pokračovala. Jenomže toto místo vůbec nepřipomínalo dunu.

Nedotčená plocha byla stejně vysoká jako ta se stopami.
Zastavil se a přemýšlel. Zazpíval krátkou píseň pro bílou kreaturu
čirosti a pak věděl, co tu vlastně vidí.
Stopa, která přicházela od západu, byla jeho vlastní. Odtud přijel ke
křoví, pod kterým spal. Nyní by muselo být přímo před ním - ale teď
bylo pryč!
Hurut začal nedůvěřivě obcházet rovnoměrně, kulatě zaváté místo.
Vůbec to tam nevypadalo na nějakou dunu. Snad tu dokonce ani
nevanul vítr, ale přesto . . .
Hurut zazpíval druhou píseň pro bílou kreaturu, tentokrát ale delší.
Síla jeho soustředění však zřejmě zeslábla. Na konci písně byl stejně
chytrý jako před ní.
Vstoupil do zavátého prostoru.
A bylo to, jako by udělal krok do propasti. Země ho nenesla. Jako by
tam ani nebyla.
Hurut padal do temné jámy. Pištěl zděšením a strachy.
Po chvíli dopadl. Jeho štíhlým tělem prolétla ostrá bolest a Hurut lirp
podruhé ztratil vědomí.
Uplynula noc. Torav spal jenom pár hodin, ale klid ho posílil.
Vykoupal se v kulovité vaně a přemýšlel, proč jeho expedici zatím
ještě nikdo neodhalil.
V postatě to bylo nepochopitelné. Čtyři lidé, vybavení hypno-
mechanickými maskami, přistáli na docela cizí planetě, okradli
zdejšího policistu, uvedli vysokého úředníka do rozpaků a pořád
ještě byli na svobodě. Nejenom to. Ani je nikdo nepodezří-val.
Torav měl dobrou náladu, když se vrátil do společné místnosti k
ostatním, kde malý černovlasý Hauka Leroy připravoval snídani z
potravinových koncentrátů. Jeho kaše byla přijata s povděkem, ale
samotný Hauka mávl rukou a ulevil si: „Vám to
možná chutná, ale mně ne. Dám deset solarů za volský oko se
špekem a hrnek kafe!“
„Bez chleba?“ posmíval se Tako.
„Bez chleba,“ souhlasil Hauka.
„No fajn,“ zamumlal Torav. „Máš pravdu. Čert vem tu mizernou
kaši!“
Po snídani ještě jednou prodebatovali plán dne. Teleporter Tako
Kakuta se chystal za Ipotheeyem. Podle jeho informací chtěli jednat
dál.
Fellmer Lloyd dostal za úkol zdržovat se během Takový ne-

přítomnosti v blízkosti nájemného domu a studovat myšlenky Bluesanů v okolí budovy. Torav předpokládal, že se touto cestou nejjednodušším způsobem dopátrají případné hrozby nebo ohrožení. Hauka neměl speciální úkol a tak se rozhodl, že si projde okolní domy a prohlédne si zabezpečovací mechanismy dveří a oken, aby se poučil ve svém oboru.

Torav zůstal doma sám. Sice nerad, ale nic jiného si nevymyslel. Muži se vydali na cestu. Tako Kakuta zůstal určitou dobu u Torava, dokud nepřišel jeho čas. Pak zmizel tím svým nenapodobitelným teleportským způsobem.

Torav si udělal pohodlí ve vysokém křesle a zahleděl se z okna na ulici. Na parapet postavil minikom a hypnoprojektor, aby je měl v případě potřeby rychle po ruce. Představoval si jak se asi v té chvíli vede Takovi, ale neměl o něj strach. Tako byl mužem na svém místě...

Co se však Takovi přihodilo, to se velmi výrazně lišilo od Toravových představ.

Tako materializoval v blízkosti okna Ipotheeyovy pracovny. Okamžitě viděl, že komisař sedí sám za stolení. Nikdo další v místnosti nebyl. Tako byl spokojen a s úsměvem sledoval, jak se Ipotheey jeho náhlého zjevení lekl.

„Lhůta uplynula," řekl Tako. „Komisaři vyslechli volání Tajného Odporu a následovali ho."

To mělo znít jako konstatování, nikoli jako otázka. Ipotheey roztržité souhlasil. Tako se bez vyzvání posadil.

„Musíš chápat," začal Ipotheey, „že revoluce na Apasu už dávno není tak dobře organizována, jako tvůj Tajný Odpor, můj pane. Nemohu sehnat čtrnáct tisíc bojovníků. Podle tvých instrukcí jsem tedy získal podklady o čtrnácti naváděcích stanicích na naší planetě." Tako předstíral nespokojenost.

„To není příliš velká pomoc," stěžoval si.

Ipotheey se však bránil.

„Musíš si uvědomit, můj pane, že jsi mi dopřál jen málo času. Devatenáctá opatrnost nás velmi ostře střeží. K získání tak velkého počtu revolucionářů, jaký jsi požadoval, bych potřeboval mnohem víc času."

Komisař se v duchu modlil ke kreaturám snů, aby si cizinec nevšiml, že mu lže. Sám nejlépe věděl, že na této planetě není více než osmnáct set revolucionářů.

Tako přikývl.

, Ano, čekal jsem problémy. Tajný Odpor si poradí, pokud bude mít pod kontrolou naváděcí stanice. Ať mi komisař dá ty podklady!"

Ipothee se předklonil a Tako si všiml, že přitom zmáčkl tlačítko na desce stolu. Kdesi to cvaklo, komisař se otočil i s křeslem a přehraboval se v tajné zásuvce.

Aniž by věděl proč a jak, Tako pocítil závan hrozícího nebezpečí.

Pootočil se a spatřil otevřené dveře. Chtěl vyskočit z křesla, ale nešlo to.

Dostal ránu do hlavy něčím jako parním válcem. Ucítil prudkou bolest v celém těle a ztratil vědomí.

Hauka Leroy si pronajal vůz, aby se dostal do okrajových částí města. Při velké rychlosti netrvala cesta déle než půl hodiny. Hauka zastavil na ulici s několika plochými, starými a očividně prázdnými domy. .

Zaplatil poplatek. Byl rád, že dostal drobné zpátky a že nenastaly potíže, a vystoupil. Sotva byl venku, vozidlo se zvedlo a zmizelo směrem k centru. Odletělo nápadně rychle. Možná, uvažoval Hauka, že ho odněkud zblízka někdo naléhavě přivolal.

Pomalů, s rozmyslem kráčel ulicí. Bylo poledne a stále větší horko. Průměrné teploty na Apasu dosahovaly vyšších hodnot než na Zemi. Hauka se začínal potit.

Domy napravo i nalevo byly skutečně prázdné, jak se brzy přesvědčil. Scházela jakékoliv snaha o architekturu, takže se asi jednalo o skladové prostory. Hauku nezajímal obsah domů, nýbrž mechanismus, kterým se zamykaly zdejší dveře.

Prošel kolem asi deseti starých ošklivých staveb, pak zabočil doprava a propracovával se vysokými křovinami ke vstupu do jednoho z kulatých domů.

Dveře tam ale byly otevřené. Pohlédl dovnitř a zjistil, že podlaha je tam pokryta silnou vrstvou prachu. Vzádu byla řada dalších dveří, ale ty už ho tolik nezajímal. Zavřel za sebou a vytáhl nástroje. Zkoumal, který by se nejlépe hodil do otvoru pro klíč.

Po deseti minutách se mu podařilo zamknout. Zjistil přitom mnohé o typu zámku a věřil si, že si zase snadno odemkne.

Tahle činnost ho bavila. Mimoděk si vzpomněl na posměváčky, kteří mu už mockrát naznačovali, že by si jako lupič určitě vydělal víc peněz než jako kosmonaut.

Začal odemykat.

Šlo to ale hůř, než zamykání. Málem se lekl, že už to nedokáže, když v zámku cosi cvaklo a dveře se pootevřely.

V té chvíli, bez sebemenšího varování, ho něco praštilo do hlavy.

Bylo to něco tvrdého, ostrého. Chtěl se otočit, ale bolest mu vysála sílu ze svalů a ochromila nervy. Překvapeně sledoval, jak se podlaha zvedá a letí mu do tváře.

Bezvědomí pak zdusilo zamýšlený výkřik.

<• ^ •\$-.-

„Něco se děje, Torave," oznámil klidným hlasem Fellmer Lloyd. „V Okruhu dvou set metrů jsou nejméně tři Bluesané, kteří se ve svých myšlenkách zabývají našimi osobami - a ne zrovna přátelským způsobem."

Torav držel minikom těsně před ústy.

„Dokázal bys je najít, Fellmere?"

„Ne. Příjem je rušen. Příliš mnoho mozků v blízkosti. Dokázal bych je rozlišit, pokud by přišli do vzdálenosti alespoň padesáti metrů."

Torav bezradně pohlédl k oknu. Fellmer Lloyd stál na protější straně ulice těsně vedle hlavního vchodu do dalšího obytného celku. Torav ho poznával podle šedozeleného-oblečení.

„Neustále mě informuj, Fellmere," řekl do mikrokomu. „Pozoruju tě. Pokud uvidím něco podezřelého, řeknu ti."

„Souhlasím."

Ulice žila běžným poledním provozem. Kopulovitá vozidla křižovala krkolomnými manévry od dráhy k dráze. Cizinec, který se nedokázal plně soustředit, by ani na chvíli nenašel systém v míjení zdejších vozidel.

Fellmer Lloyd se pohnul. Nechal za sebou vstup a pochodoval po ulici mezi dvěma kruhovými domy. Torav ho ztratil z dohledu.

„Jestli někam zalezeš, nedokážu ti pomoci," stěžoval si. „Zůstaň někde, kde tě uvidím!"

„Počkej!" odpověděl Fellmer. „Mám směr, ze kterého přicházejí myšlenkové impulzy. Snad od toho chlapa.

Odmlčel se.

„Už něco víš?" naléhal Torav.

Fellmer mu neodpověděl hned. Uplynula půlminuta a Torav už dostával strach, že se mutantovi něco stalo. Pak se z minireproduktoru konečně ozval Fellmerův hlas, ale zněl rozrušeně.

„Je to jasné. Poslouchej, Torave: oni vědí, že jsme cizinci. Dávají nás do souvislosti se zničenou stanicí. Mají úkol nás chytit. Jsou to

tajní policisté. Ale trochu se nás bojí... Počkej..."

Torav bez dechu zíral na náramkovou vysílačku. Fellmer mlčel nekonečně dlouho. Torav se neopovážoval promluvit. Mutant se právě soustředil na myšlenkové vzory protivníka. Sebemenší vyrušení by mu vadilo.

„Torave?" ozvalo se z reproduktoru.

„Ano?"

„Další Bluesané sledují Taká a Háuku! Vědí, že jsme tu čtyři!"

Torav se vyděsil.

„Vědí...?"

„Ne, to neruší. Byli vysláni všichni najednou. Máme být zajati ve stejnou chvíli, aby nikdo z nás nemohl varovat dalšího."

Torav se přinutil ke klidu.

„Dám vědět Haukovi a Takovi."

Fellmer mlčel. Torav zmáčkl dvě tlačítka minikomu a čekal. Tako a Hauka se měli za pár vteřin hlásit. Uplynula půlminuta a - pak celá. Torav znovu zmáčkl tlačítko... Znovu naprosto bezvýsledně. - „Nic, že ano?" zeptal se Fellmer.

„Nic," zachrčel Torav.

„Tak to už je chytili," konstatoval mutant věčně. „Pozor - právě se blíží naši dva tajní!"

Torav zbystřil.

„Dva?" zopakoval. „Před chvílí byli tři!"

„Správně," konstatoval Fellmer nikoliv bez podivu. „Byli přece..."

Torav už nezjistil, co se stalo potom. Z reproduktoru se ozývaly praskavé zvuky. Znělo to, jako by se Fellmerova vysílačka kutálela z kamenitého svahu.

Pak najednou zavládlo ticho. Torav opatrně vypnul spojení. Kdyby se nyní rozhodl, že mutanta ještě jednou zavolá, asi by nemohl udělat nic hloupějšího.

Třetí muž.

Třetí muž asi dostal Fellmera Lloyd.

Za těchto okolností považoval Torav Drophner za nejrozumnější, když se co nejrychleji vypaří. Podle posledních Fellmerových informací odhadoval, že agentům potrvá takových deset minut, než budou stát před jeho dveřmi. Možná, že by se mu mohlo podařit odejít dřív, než vejdou.

Schoval projektor do kapsičky a proměnil se v Bluesana.

Vy kročil ke dveřím, ale v té chvíli zabzučel hlásič, který nahrazoval

zvonek. Torav se zděsil. Odložil zavazadlo a sáhl pod plášť pro zbraň. Nahlas pak řekl: „Vítání neznámí necht' vstoupí!" Akustický mechanismus na jeho slova zareagoval a otevřel dveře. Torav si oddechl. Podle oblečení čekala za dveřmi ženská bytost.

„Omlouvám se za vyrušení, můj pane," řekla bluesanská dívka a váhavě vstoupila. „Už několikrát jsem zabzučela, ale ty jsi neodpověděl."

Torav se na sebe v duchu zlobil. Zapomněl zapnout projektor dřív, takže pokud zvonila, neslyšel ji.

„Omlouvám se krásné dámě," odpověděl zdvořile. „Byl jsem pohroužen do myšlenek."

Dívka dávala najevo svou podrázenost. „Mám ti vyřídit, můj pane, že dřívější správce byl dnes ráno vyměněn. Místo něj jsem tu já."

„To rád slyším," řekl Torav.

Ve skutečnosti by mu bylo milejší, kdyby dívka odložila informační návštěvu na později. Musel si pospíšet, nebo dorazí tajní agenti.

„Právě jsem odcházel," pokračoval poněkud rozpačitě, když viděl, že se dívka nehnula z místa.

Pak teprve konečně ukročila.

i

„Odpusť mi, pane. Nechtěla jsem tě zdržovat."

Minul ji. Dveře se za ním zavřely. Kráčel k výtahu, ale přítomnost dívky za zády ho zneklidňovala.

„Hej, pane!" zvolala náhle.

Torav se otočil.

Ve stejný okamžik si uvědomil svou chybu. Ale to už bylo pozdě. Vedlo se mu stejně jako ostatním. Dostal ránu do hlavy a zhroutil se. Hurut lřp tentokrát zareagoval o něco rychleji. Jeho bezvědomí nemohlo trvat nijak dlouho. Podíval se nad sebe a spatřil fialo-výkruh nebe. Takže uvízl v díře. Musela to být velická jáma á Hurut se divil, že nebyla zakreslena v žádné mapě.

Ležel na plošině z kovoplastiku, kterou při prvním ohledání považoval za rovnou, ale pak zjistil, že je vyklenutá. Všude kolem něj plošina ustupovala dolů.

Hurut se pomodlil k bílé kreatuře čirosti. Báł se, aby se na něj nerozzlobila a neodmítla mu službu, protože ji dnes obtěžoval už mnohokrát, ale nakonec mu přece jen ještě pomohla. Osvítla jeho myšlenky a vysvětlila mu, že se nachází na mohutné kopuli z kovoplastiku. Najednou také věděl, proč tahle propast není v

mapách. Vznikla totiž teprve nedávno. Někdo ji stvořil, aby ukryl tuhle velkou kouli. A jaká koule to mohla být, když byla tak velká a když se ji někdo tolik snažil schovat?

Hurut lirp tušil, že půjde o vesmírnou loď.

O cizí vesmírnou loď, protože jinak by byla pokryta ochrannou vrstvou.

Hurut věděl, co musí udělat. Pozvedl rozbolavělou paži a strčil ruku do kapsy. Sedmi prsty vytáhl malou kulatou krabičku, která patřila k jeho nejdůležitější výbavě. Báł se, jestli se po tolika otřesech neporušila.

Pak se ale rozsvítila kontrolka a všechen strach z něj spadl. V té chvíli ho už ani nenapadlo, že není v bezpečí. Stačil jeden chybný pohyb a sklouzl by po hladké plošině hluboko dolů.

Ne, nemyslel na to. Nemyslel na sebe. Byl v euforii. Na Kohnle přistála cizí vesmírná loď. Jak asi vypadaly bytosti, které s ní přiletěly?

Hurut pozvedl krabičku a přiložil ji k ústům. Pak řekl: „Nízký úředník pro velitele stanice. Nebudeš věřit, co jsem tu našel, pane. Cizí kosmickou loď. Přistála uprostřed pouště. Zahrabali ji do velké díry, aby ji schovali...”

Torav Drohner se probral na kousku nábytku, který snadno identifikoval jako postel. Bylo mu hrozně zle. Hlava mu duněla, jako by mu v mozkových závitech probíhaly motocyklové závody.

Namáhavě se otočil na bok a spatřil muže, který seděl vedle na kraji lůžka. Jeho obrysy zprvu viděl rozmazaně, ale pak už poznával Hauku Leroye. Haukovi bylo očividně stejně zle jako jemu. Tvářil se podle toho.

Torav se znovu rozhlédl a konstatoval, že se nachází v segmentové místnosti s vysokým oknem, kterým dovnitř vpadalo světlo. U protější stěny stála další postel. Mezi ní a oknem byly úzké, vysoké dveře. Torav se obrátil a podobné dveře našel na opačné straně. Uprostřed místnosti ještě stál kulatý stůl a židle.

Místnost byla přísně symetrická. Torav si v duchu s nevolí říkal, že podobné symetrické prostory bývaly na Zemi ve věznicích.

Proti vůli svalstva a nervové soustavy se posadil a vstal. Na sobě měl pořád ještě standardní uniformu kosmonauta. Bluesanský plášť mu však už kdosi odebral a spolu s ním přišel o zbraně, projektor i minikom.

Torav se otočil.

„Tak jak?" zeptal se Hauky.

Ten mávl rukou.

„Vím toho stejně málo jako ty. Někdo mě praštil zezadu do palice, a když jsem se probral, ležel jsem tady."

Torav si ohmatával zátylek.

„Boule žádná," zamumlal. „Takže to nebyl skutečný úder. Spíš nervový šok, řekl bych. Mají paralyzátory." Pak ukázal na protější dveře. „Co je tam?"

„Koupelna a tak," odpověděl Hauka.

„Komfortní vězení. A támhle?"

„To nevím. Dveře jsou zavřené. Pravděpodobně východ."

Torav zvedl obočí.

„Vážně? Mám pocit, že jsi specialista na zámky?"

„Ano, ale tohle je zaprvé velmi složitý zámek, a zadruhé mi Apaserani sebrali nářadíčko. Holýma rukama nic nedokážu."

Torav přikývl.

„Máš tušení, kde to vůbec jsme? A co se stalo s Fellmerem a Takém? Co po nás Bluesané chtějí? Komu jsme to vlastně padli do rukou? Co s námi mají v úmyslu udělat?"

Hauka vrtěl hlavou.

„Moc otázek. Probral jsem se asi deset minut před tebou."

Torav se posadil na postel. Chvilí přemýšlel. Bylo тихо. Nakonec se znovu obrátil na Hauku.

„Takže nás dostali. Nevíme, jak nás objevili. První den se ještě zdálo všechno v pořádku. Možná, že přes ty ukradené peníze... Ale to spíš ne. Spíš v tom má prsty ten komisař, kterého navštívil Tako."

„Ale on je přece revolucionář, ne?" namítl Hauka.

„Ano. Spolupracuje s Bluesany, kteří chtějí svrhnout nadvládu Gataseranů. Ale o spolupráci s jinými bytostmi asi moc neuvažuje. Podle všeho, co víme od Kodyho, je pro Bluesana i ten nejmilejší cizinec odpornější než nejodpornější domorodec. Ipotheey asi poznal, že Tako není Bluesan."

„Ale jak, sakra?"

Torav se usmál.

„Je to prosté. Já sám jsem se otočil, když za mnou někdo zavolal. Pro Bluesana to musí být velmi podivná reakce, protože ti to se svými čtyřma očima nemají zapotřebí."

„Aha."

„Každopádně," vzdychl Torav, „nás dostali. Pravděpodobně jsme se

stali zajatci gatasanské policie. Nemáme jak se spojit s KOPENHAGENEM nebo s našimi mutanty. Myslím, že budeme někde daleko za městem v budově, odkud se nedá utéct." Vstal.

„Vypadá to, že jsme v háji."

Pak začal přecházet po místnosti. Šel k oknu, vrátil se ke stolu, obrátil se u dveří a vrátil se k oknu. Když to udělal počtvrté, stalo se něco nečekaného.,

Stěna kousek od Hauky se rozzářila. Tam, kde netušili nic jiného než zeď, se objevila obrazovka.

Torav málem nadšeně vyjekl, když na monitoru spatřil obrysy hlavy Pozemšťana, ale pak tiše a zklamaně vydechl.

Tvář na obrazovce byla tváří Hauka Leroye.

Hurutu lrpovi se málem nepodařilo přesvědčit šéfa stanice, že opravdu našel to, o čem mluví. Pak se ale rozběhla úřední mašinerie. Hurut především varoval před klamem, který opticky chránil cizí vesmírnou loď před zvědavci. Jeho kolegové museli vědět, že by se zřítíli do propasti jako on, kdyby ho neposlechli.^

Šéf stanice požádal Huruta o trpělivost a ujistil ho o rychlé pomoci. Potom ho pochválil. Hurut se nadmul pýchou, protože to byla první pochvala jeho kariéry.

Hurut pak byl neustále informován o akci, která ho měla zachránit. Ze stanice se vydalo na cestu dvacet saní, obsazených po čtyřech ozbrojených Bluesanech. Dalších deset saní přivázelo speciální přístroje, které měly jednotkám umožnit bezpečný vstup do jámy. To všechno Hurut nemohl vědět, ale protože to řekl jeho nadřízený, věřil mu.

Neměl tušení, že ze stanice ve skutečnosti vyjelo jenom pět saní, že nemají žádné speciální přístroje a že nikdo nehodlá sestupovat do jámy. Bluesané byli ozbrojeni pro případ, že by některý z cizinců přežil hlavní, akci.

Hlavní akce - to bylo pět bojových lodí gatasanské flotily, které v tu dobu křížovaly v apasanském sektoru a byly honem povolány do sektoru Kohnly, aby díru v poušti proměnili v bublající kotel lávy.

V kosmických souvislostech nehrál život jediné bytosti nahoře na plášti cizí lodi žádnou roli.

Kdo by postrádal nízkého úředníka Huruta lirpa?

„Sleduji vaše překvapení," řekla hlava Haukovým hlasem. „Ovšem věřím, že hned pochopíte. Vlastníme vaše projektory a i když

nerozumíme tak docela jejich principu, dokázali jsme je přepólovat. Nyní naplňují nový účel. Vypadáme teď jako vy."

„Správné," suše opáčil Torav. „Rozumíte mi, co říkám?"

„Ano, velmi dobře. Takže abych začal. Jmenuji se lul-Theer-Hij, jsem mistr devatenácté opatrnosti, občan prvního světa Gatas. Akce proti vám byla řízena přímo mou osobou."

Vypadalo to, že je na to pyšný.

„Chovali jste se velmi chytře," pokračoval mistr, „avšak ne dostatečně chytře. Udělali jste minimálně jednu chybu. Jako první si jí všiml nevýznamný komisař Ipotheey. Ipotheey sympatizuje s revolucí a myslí si, že o tom nevíme. Ale jinak je to přesný pozorovatel. Pochopil, že má před sebou příslušníka cizího národa, vybaveného navíc parapsychickými a paramechanickými schopnostmi.

Z rozhovoru s Ipotheeyem jsme pochopili, že jste sem nepřišli s přátelskými úmysly, abyste s námi navázali mírové kontakty. Museli jsme vám zabránit, abyste nenadělali ještě více škody. Váš muž, který hovořil s Ipotheeyem, nám sice zprvu unikl, ale stejně jsme ho našli.

Mezitím jsme dostali hlášení od kolegy, který byl podivným způsobem okraden. Posléze jsme zjistili, že mezi sebou nemáte jednoho, ale hned dva muže, nadané paramentálně. Zvlášť jeden z nich pro nás byl překážkou, protože umí číst myšlenky. Proto byl jeden z našich lidí vybaven somatickým blokem, skrze který váš telepat nepronikl. Tím byla hrozba odstraněna.

Akce se mohla rozběhnout a byla plně úspěšná. Máme vás všechny. Víme odkud jste přišli a máme představu o stavu vaší technologie. V následné sérii výslechů se dozvíme jak smýšlíte, jak žijete a jak jste se dostali na Apas. Tyto vědomosti využijeme, abychom tím rychleji ovládli zbytek Galaxie."

lul-Theer-Hij přestal mluvit. Chvilí se na zajatce díval a pak monitor zhasí.

Hurut lirr se poprvé zarazil ve chvíli, kdy mu bylo přikázáno, aby měl svou malou vysílačku neustále zapnutou. Bylo jedno, co bude říkat, ale musel mluvit.

V duchu se sám sebe ptal, co to má znamenat. Znal praktiky zaměřovačích techniků. Věděl, že se jakýkoliv vysílač dá zaměřit snáze, pokud je neustále v akci. Jeho muži však věděli, kde je.

Našel jediné možná vysvětlení. Ti, kteří chtěli přesně vědět, kde se nachází, nepřicházeli ze stanice.

Hurut zneklidněl. Proč mu nikdo nic neřekl? Odkud byli ti ostatní? Co tady chtěli?

Poslušně odříkával větu za větou. Věděl, že nikoho nezajímá smysl jeho slov, a tak si zpíval staré písně. Přitom se neustále rozhlížel, jako by měl v okolí najít odpověď na otázky, které ho trápily.

Červeného bodu nahoře na nebi si nejdříve nevšiml. Pak se ale k němu přidal druhý a byl stejně rudý. Hurut náhle pochopil, že to nejsou hvězdy. To sem přilétaly kosmické lodě a on musel mluvit do vysílačky, protože ty lodě se ve zdejších končinách nevyznaly. Přilétaly z Gatasu.

Hurut si uvědomil, co chtějí udělat. Týkalo se to i jeho samotného. Šéf ho obelhal. Gatasané chtěli zničit cizí loď, a bylo jim jedno, co se stane jemu.

A to nechtěl dopustit.

I když se mu dělalo zle při představě, že se zřítí do hlubiny a zabije se, věděl, že už nemá co ztratit. Musel se pokusit navázat spojení s cizinci.

'<>• X ^

Byla to čistě náhoda, že se Erin Loschmidt nacházel na palubě E, když začalo to dunění. Erin pátral po náhradních součástkách rozbitého stroje na kávu a vtom ho vyrušil podivný zvuk. Znělo to jako vzdálený gong. Bylo to velmi slabé, ale přicházelo to zvenčí. To bylo jisté. Někdo zpracovával plášť lodi tvrdým předmětem.

Přerušil hledání a následoval zvuk. Dostal se až k východu ve třetím sektoru. Opatrně jej otevřel a čekal, co přijde.

Nejdříve ze všeho uviděl typickou hlavu Bluesana. Prudce zvedl ruku se zbraní a málem vystřelil, ale Bluesan vztyčil sedmiprstou dlaň a naznačil uklidňující gesto.

Bluesan pak hbitě vklouzl na palubu lodi. Zůstal stát před Erinem - vysoká křehká postava na pevných nohách.

„Tak dobře, copak bys chtěl?“ nedůvěřivě zavrčel Erin.

Bluesan odpověděl cvrčivými tóny, kterým Erin nerozuměl, ale Bluesan zároveň naznačoval, že by něco nakreslil.

„Fajn, tužku a papír dostat můžeš,“ řekl Erin a odvedl Bluesana do blízkého skladu.

Hurut lip začal kreslit. Bílá kreatura čirosti ho obdařila jasnou myslí a tak zřetelně nakreslil pouštní plochu, jámu s cizí lodí,

armádu bluesanských lodí, která letěla ke Kohnle - a explozi bomb, které v krátkosti svrhne.

Erin Loschmidt pochopil, co mu chce. Jako zkušený důstojník neztrácel čas úvahami, jestli ho Bluesan netahá za nos.

Vyhlásil poplach a nechal úkryt okamžitě evakuovat. Během pěti minut byla loď KOPENHAGEN plně obsazena a chystala se k bleskovému startu.

„Ty projektory musíme dostat,“ poznamenal Torav po debatě, kterou vedli francouzsky, aby jim Bluesané nerozuměli, a ze které jasně vyplynulo, že jejich projektory musejí být uloženy někde ve stěnách kobky, protože jinak by s nimi Bluesan nedokázal komunikovat.

„Prohlédáme stěny, případně vytrháme obložení.“

Chtělo to však přesný plán a přípravy.

Dalo se předpokládat, že mistr devatenácté opatrnosti okamžitě vyšle opravárenskou četou, jakmile zjistí, že rozbili odposlouchávací zařízení. Nemohl přitom předpokládat, že by se zajatci hned zmocnili projektorů. Torav doufal, že přepólování projektorů bude jen otázkou chvilky. Opravárenská četa by pak místo dvou zajatců mohla narazit na dva Bluesany, i když v neobvyklém oblečení. Torav nevěřil, že by všichni opraváři byli ozbrojeni. Někdo musel nést nářadí. Dalo se čekat, že s nimi půjde jeden či dva ozbrojenci jako hlídači. Ty by mohl ochromit okamžik překvapení.

Torav však nepodléhal iluzi, že by tohle měly být jediné správné předpoklady. Mohlo se stát sto jiných věcí, které by jeho plánům vůbec neodpovídaly. Chtěl však na sebe raději vzít velké riziko, než nečinně sedět a čekat.

Stačilo rozbít monitor. Dohodli se s Haukou, že Hauka bude předstírat záchvat zuřivosti. Možná, že se jim podaří na chvíli zmást i komisaře.

Venku mezitím zapadalo slunce a v jejich okně se stále zřetelněji rýsovaly obrysy sousední budovy. Byla nízká, kruhovitá, s typickými anténami na střeše.

To musela být naváděcí stanice!

Odtud byly řízeny startující a přistávající vesmírné lodě!

Torav se pomalu otočil k Haukovi. Spokojeně přikývl a oči se jim rozzářily. Konečně byli u cíle - zrovna ve chvíli, kdy už s tím vůbec nepočítali.

lul-Theer-Hij se takřka bez přestávky díval na zajatce. U dvou z nich toho k vidění moc nebylo, protože byli uměle udržováni ve stavu

bezvědomí. Disponovali parapsychologickými schopnostmi a jen rudé nebe mohlo vědět co by provedli, kdyby se probrali. Ti druzí dva však byli velmi zajímaví. Zatím si povídali řečí, kterou projektor nedokázal přeložit. lul-Theer-Hij ji však nechával zaznamenávat a doufal, že ji někdy rozluštit.

Pak jeden ze zajatců podlehl záchvatu zuřivosti. Strhl si z nohou těžké boty a bušil jimi do stěn. Choval se však přitom podezřele systematicky. Nakonec dorazil na místo, ve kterém byl skryt monitor, a v následující chvíli na komisařově příjmu zhasl obraz. Mistr devatenácté opatrnosti pohrdavě sykl a přikázal opravárenské četě, aby to dala do pořádku. Četa se u něj měla hlásit, protože ji chtěl osobně doprovodit a chránit zbraní pro případ, že by se zajatci pokoušeli utéct.

A pak se vydal na cestu v čele čtyřčlenné skupiny.

Když otevřeli dveře cely, svíral v ruce zbraň připravenou ke střelbě. Čekal, že cizince svým příchodem překvapí, ale ve skutečnosti bylo všechno jinak. Nejdříve ze všeho spatřil hlavu a pak podivně oblečené štíhlé tělo nějakého svého krajana. Mířil na něj sice, ale nevystřelil, protože napřed potřeboval zjistit, co se to vlastně děje.

Tím rozhodl celý boj. Neznámý se na něj vrhl, srazil ho k zemi a odzbrojil ho.

Čtyři dělníci tím byli neméně překvapeni a vzpomatovali se až ve chvíli, kdy na ně cizinec mířil zbraní jejich pána. Během okamžiku oba Pozemšťané ovládli situaci a věděli, co mají nyní udělat

Čtyři dělníky nechali v cele, ale nástroje jim sebrali. Zavřeli je a bezvědomé tělo komisaře vlekli směrem, kterým podle jejich odhadu přišel.

Na chodbě bylo ticho.

Neobvyklé ticho.

Odložili zajatce a Torav se podíval za několikery dveře po stranách chodby. Místnosti očividně sloužily jako kanceláře, ale nikde nebyl jediný Bluesan. Avšak místnost za šestými dveřmi se výrazně lišila od všeho ostatního, co Torav zatím viděl. To musel být jakýsi velín.

„Tohle hledáme," řekl Torav.

Přivlekli zajatce a rozhlédli se. Z Kódy ho zpráv znali bluesanské přístroje, ale tyhle byly příliš složité.

Torav ukázal na lula-Theer-Hije.

„Přived' ho k vědomí!" rozkázal.

Hauka se o to pokusil. Poplácával Bluesana po tváři, dokud neotevřel oči.

„Může mě slyšet?" zeptal se Torav.

lul neodpovídal. Torav vytasil zbraň a namířil na zajatce.

„Slyší mě?" zopakoval.

Byl to jenom bluf. Nemohl si dovolit zajatce zastřelit. lul si tím však nebyl tak jist a proto váhavě odpověděl: „Ano, slyším tě, můj pane."

„Kde jsou druzí dva zajatci?"

„Na stejné chodbě, dveře vedle vás."

„Dobrá. Kde jsou věci, které jste nám vzali?"

„V místnosti vedle."

Torav kývl na Hauku. Hauka otevřel dveře a po chvíli se vrátil s náručí oblečení, přístrojů a zbraní.

lul bez odporu odpověděl na každou otázku, kterou mu položili.

Torav se dozvěděl následující informace: naváděcí stanice byla obsazena celkem čtrnácti Bluesany. Dva tajní policisté, tři vědci, dva vesmírní piloti a sedm prostých dělníků. Naváděcí stanice ležela asi sto kilometrů jihovýchodně od města Puhit a měla i malý kosmodrom.

Kromě této stanice bylo na Apasu ještě jedenáct dalších.

Torav konstatoval ideální situaci. Posádka stanice byla slabá. Stanice mohla být obsazena protivníkem, aniž by si toho dlouho kdokoli všiml, protože nebyla nijak často používána. Pro speciální jednotku Pozemšťanů to znamenalo, že dospěla k cíli. Získala důležité a informované zajatce, ochotné promluvit. V podstatě zůstával jediný problém: bezpečně se vrátit na palubu KOPENHAGENU.

Toravu Drohnerovi se to nezdálo nijak těžké. Mělo se však ukázat, že se ve svém odhadu mýlil.

Start KOPENHAGENU a začátek bombardování proběhly téměř zároveň. Loď prudce vzlétla z jámy a její ochranné štíty se rozzářily absorbcí zásahů. Erin Loschmidt neměl v úmyslu s Gataserany bojovat. KO-

PENHAGEN s velkým zrychlením mířil do nebe západně od skupinky nepřátel.

Hluboko dole se vařila poušť. Kde ještě před okamžikem zela otevřená díra v zemi, tam nyní zuřila atomová exploze. Dole vybuchla první transponderová stanice Země v této oblasti, aniž by byla použita. Erin Loschmidt se zlobil.

Pochopitelně, že protivník zaznamenal start cizí lodi. Přestal bombardovat a zahájil pronásledování. Erin mu však nedal šanci. Sto tisíc kilometrů od Kohnly přešel do meziprostoru. Na monitorech gatasanských lodí to vypadalo, jako by se rozplynul.

Tako Kakuta a Fellmer Lloyd byli vysvobozeni a přeneseni do velínu stanice. Zůstali v bezvědomí. Iul řekl, že jsou pod drogami, aby nemohli využít svých paraschopností.

Tako se probíral jako první, ale požádal alespoň o půlhodinku klidu, aby načerpal síly, protože byl velmi zesláblý. Torav mu ji dopřál a sám se chystal zajmout tři vědce a druhého policistu stanice, který právě spal. Iul mu přesně popsal podzemní prostory stanice.

Vypadalo to dobře. Kromě Iula a jeho spícího kolegy Jina-Keep-Jina neměl nikdo na stanici zbraně.

Takže zatímco se Hauka zabýval přístroji ve velínu, Torav se vrátil s hordou bluesanských zajatců. Byl mezi nimi i Jin-Keep-Jin, kterého Torav překvapil ve spánku.

Zajatci byli spoutáni. Hauka k tomu použil volné kabely. O zbývajících třech dělnících nikdo nic nevěděl. Asi spali. Každopádně nepředstavovali žádné nebezpečí.

Pak Tako Kakuta řekl, že je schopen teleportovat pro člun. Torav ho požádal, aby ještě chvíli počkal, protože se pokusí navázat spojení s KOPENHAGENEM.

Zapnul minikom a zavolal Erina.

Erin neodpovídal - ani on ani nikdo jiný z posádky KOPENHAGENU.

Tako byl na cestě. Fellmer Lloyd stále ještě nepřekonal vliv drog a zůstával v bezvědomí. Zajatci se chovali slušně. Venku se pomalu stmívalo.

Torav měl depresi. Splnil všechny úkoly, měli dobré a důležité zajatce a teď neměli jak odletět. Neustále se pokoušel spojit s KOPENHAGENEM, ale marně. Buď odletěl do meziprostoru, anebo byl zničen. . . To nevěděl.

Vtom zaúpěl Fellmer Lloyd. Konečně se probíral. Zprvu se také cítil slabě a zmučeně jako Tako, ale hned zbystřil a zamumlal: „Tady mi něco nesedí.“

Rozhlížel se. Přelétl pohledem po zajatcích. „Momentík, Torave!“ řekl a přitiskl si dlaně ke spánkům. „Hned to budu vědět.“

; Torav vstal. Fellmerovo chování ho znervózňovalo. Mohlo znamenat, že mutant objevil v myšlenkách zajatců něco, co od-

porovalo jejich dřívější výpovědi.

Fellmer si po chvíli konečně oddechl a řekl: „Obelhali tě. Za půl hodiny tu přistane velká vesmírná loď gatasanské flotily."

Takže proto lul tak ochotně odpovídal na všechny otázky! Proto se žádný ze zajatců nebránil! Všichni totiž věděli, že záchrana je na cestě. Pozemšťané uvízli v pasti, do které se sami šikovně vmanévrovali. Torav potřeboval pár minut, aby potlačil první návaly zlosti, protože jinak by musel lul-Theer-Hije na místě zabít.

Pak začal jednat. Zavolal Taká. Tako mezitím našel člun a připravil jej ke startu. Byl nepoškozený. Bluesané jej neobjevili. Torav varoval Taká před hrozcím nebezpečím a přikázal, aby s člunem co nejrychleji přiletěl. Zůstávali jim jen dvě možnosti: buď včas opustit naváděcí stanici, anebo se prostřílet do bezpečí.

Ta druhá možnost však slibovala jen mizivou šanci na úspěch.

Torav znovu odvysílal signály pro KOPENHAGEN. Znovu marně.

„Musíme to zkusit," ozval se Fellmer. „Řekni Takovi, aby přistál co možná nejbližší stanice na jižním konci dvora. Posádka vesmírné lodi nesmí člun vidět, jinak by bylo zle!"

V té chvíli byla stanice zaplavena oslňujícím světlem, které vycházelo z pohonných agregátů přistávající vesmírné lodi.

Torav rychle vydával instrukce. Fellmer a Hauka měli za úkol odvést zajatce co nejrychleji k jižnímu východu stánice. Fellmer je tam měl hlídat, dokud nepřiletí Tako. Torav zatím zůstal ve velínu společně a Jin-Keep-Jinem.

Torav se naposledy pokusil spojit s KOPENHAGENEM, ale už nedoufal.

Jeho obava se však nenaplnila. Nyní se KOPENHAGEN ozval okamžitě. U přijímače seděl Erin Loschmidt. Torav mu bleskově vylíčil situaci, aniž by se vyptával, co zatím prožil Erin. Pouze si domluvili místo, vzdálené půldruhého milionu kilometrů od planety, na kterém měl KOPENHAGEN počkat na člun s uprchlíky.

Pak vzal Torav do ruky paprskomet a otočil se k línovi: „Od této chvíle bude můj přítel dělat přesně to, co po něm budu chtít.

On ví, že nezaváhám a budu na něj střílet, pokud neposlechne.

Slibuji mu, že bude na našem světě jako zajatec dobře zaopatřen a že se po určité době bude moci vrátit domů na Apas nebo Gatas. Nyní má volbu mezi nesmyslnou smrtí a velmi užitečným dalším životem."

Jiň pohazoval hlavou na znamení že rozumí, a že Toravovy rozkazy

poslechně. Torav mu však moc nevěřil. Od první chvíle se mu zdálo, že Jiň je mnohem tvrdší a přísnější než lul. Vypadal jako slepě oddaný své vládě. Byl to ten typ, který by si raději nechal uříznout hlavu, než aby zradil.

„Nyní se spojí s velitelem lodi," přikázal Torav. „Musí mu říci, že se na stanici nachází několik cizinců, zabezpečených hrstkou rukojmí. Lod' nesmí střílet a posádka se musí chovat klidně."

Jiň se hned pustil do práce. Na monitoru se objevila mísovitá hlava velitele lodi. Jiň začal mluvit a velitel po chvíli přemýšlení slíbil, že se zachová tak, jak si únosci přejí.

Mezitím přistál Tako Kakuta.

Poslední fáze útěku začala.

Jiň pohlédl úkosem na Torava. Torav by dal roční plat, aby se dozvěděl, co se Jinovi honí hlavou. Monitor se znovu rozzářil. Hlásil se velitel gatasanské lodi.

„Mám tady hlášení, že se od severu a západu blíží kolony policistů," řekl. „Mají se zastavit?"

Jiň ihned odpověděl: „Ano. Řekni jim, můj pane, že mají čekat. Situace na stanici se brzy vysvětlí."

Torav zíral na monitor, přemýšlel...

... a vtom po něm Jiň skočil.

Praštil Torava do hlavy a bojoval s ním o paprskomet. Torav zápasil s vyraženým dechem a překvapením. Jiň křičel: „Pomoz nám, ó pane! Pomoz!"

Torav ho odstrčil a uvolnil si pravou ruku. Vstal. I Jiň vstával a opíral se přitom zády o stěnu. Torav v levé ruce svíral paprskomet. „Ostatní možná uniknou, ale on ne!" sykl Jiň. „Seberu mu energii, která otevírá dveře!" zvolal a hmatal po páce.

Torav prudce zamířil a způsobil tím, že mu vypadl projektor. V mžiku slyšel místo Jinových slov jenom bzučení a syčení.

Jiň Pozemšťana podcenil. Než stačil pohnout pákou, Torav vystřelil.

Torav běžel ke člunu. Bluesanští policisté a kosmonauti přelézali hradby stanice. Jako zázrakem si dosud nevšimli člunu Pozemšťanů.

Torav utíkal. Byl chráněn molkexovým pláštěm, který sebral lulovi.

Nad hlavou se mu zjevily kluzáky. To už věděl, že se zachrání jenom zázrakem. Kolem něj už dopadaly první paprskové salvy a tavily zemi.

Ještě sto metrů ke člunu. . . To nikdy nedokáže. Už ho obklíčili střelbou.

Další salva způsobila, že ho tlaková vlna srazila k zemi.
Tako, odleťe! Zmizte! Fellmere. . . Ty mě slyšíš! Řekni Takoví, aby
odleťli! KOPENHAGEN na vás čeká!

Nikdy v životě se Torav tolik nesoustředil. Fellmer byl telepat.
Musel ho slyšet!

Fellmer mu rozuměl. Ale výsledek byl nakonec docela jiný, než
Torav čekal.

Nebe se oslnivě rozzářilo. Ve výšce se ozvalo zadunění explo-
ze. Kolem Torava dopadaly kovové trosky a úlomky. Vyskočil,
zapotácel se. . . , a pak viděl, jak z korpusu člunu vylétá další torpédo.
Znovu nad ním vybuchlo nebe a znovu přšely ocelové úlomky.
Rozběhl se a utíkal dál. Bud' - anebo!

Třetí kluzák byl zasažen a explodoval. Torav slyšel vytí motorů,
syčení paprsků, řev strojů, ale nezastavoval se. Riskoval všechno.
Pak najednou naskočil do zívajícího otvoru, padl na břicho a vstup se
za ním uzavřel. Díky absorberu přetížení nic nepocítil, ale věděl, že
člun okamžitě vzlétl.

V té chvíli omdlel.

Z každodenního informačního bulletinu úřadu Administrátora pro
členy administrativní rady, ze dne 11. března 2327:

„Křižník KOPENHAGEN se nepoškozen vrátil z poslední akce; viz
skupina 12, číslo 2 registru STR.

Akce přinesla šest zajatců, jednoho gatasanského tajného policistu,
dva gatasanské vesmírné piloty a tři vědce z Apasu, kteří pracovali
ve službách gatasanské centrální vlády. Kromě toho byla ukořistěna
řada záznamů a dat. Vinou nešťastných okolností akce neproběhla
nepozorovaně.

Vyhodnocením přivezených dat se momentálně zabývá Centrální
počítač. Není pochyb, že jsme získali přesné podklady o galaktické
pozici centrálního světa Gatasu:

Probíhají výsledky zajatců. Nejdůležitějším zjištěním je fakt, že
výroba i těžba molkexu spadá výhradně do pravomoci monopolu
Gatasu. Nikde jinde v gatasanské říši není zařízení, které by
dokázalo molkex zpracovávat.

Kromě šesti zajatých Bluesanů přivezla loď KOPENHAGEN ještě
jednoho sedmého, který se podle výpovědi prvního důstojníka
odebral na palubu dobrovolně a který svým varováním zachránil
posádku a její loď před zánikem. . ."

Kurt Mahr ŠPIÓNÍ NASTUPUJÍ
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 167

Z německého originálu Špione voñ der Erde,
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig
KG

v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící pětistou padesátou osmou publikaci

IŽ, s r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.